

Sygn. akt II K 286/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Bożena Obliška

w obecności oskarżyciela Prokuratora : Anny Tondera Wolińskiej

po rozpoznaniu dnia 09 stycznia 2019 r. i 06 marca 2019 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

N. K., syna S. i A. z d. G., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 25 lutego 2018 roku w msc. O. gm. W. woj. (...) dokonał naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji st. sierż. A. B. i sierż. M. P. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych poprzez ich uderzenie i popychanie,

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.

2. w dniu 25 lutego 2018 roku w msc. O. gm. W. woj. (...) dokonał znieważenia funkcjonariuszy Policji st. sierż. A. B. i sierż. M. P. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych poprzez wyzywanie ich słowami wulgarnymi,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

1. Oskarżonego N. K. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu czynu z pkt 1 zarzutów i za to na podstawie art. 222 § 1 k.k. skazuje go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

2. Oskarżonego N. K. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu czynu z pkt 2 zarzutów i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

3. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego N. K. karę łączną biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku i wymierza oskarżonemu N. K. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności ;

4. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego N. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 286/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nocy z 24 na 25 lutego 2018 r. około godziny 00:00 funkcjonariusze Policji z KP w J. st. sierż. A. B. i sierż. M. P. z polecenia oficera dyżurnego z KP w W. radiowozem oznakowanym udali się do O. na ul. (...) gdzie miał znajdować

się mężczyzna awanturujący się z rodziną i posiadający zakrwawioną rękę . Po przybyciu na miejsce w dniu 25 lutego 2018 r. około godz. 00:15 i wejście do domu znajdującego się na posesji przy ul. (...) w miejscowości O. , gmina W. woj. (...) zgłaszająca interwencje W. K. poinformowała st. sierż. A. B. i sierż. M. P. że jej brat oskarżony N. K. dokonał samookaleczenia tnąc się nożem oraz awanturuje się z nią oraz z ich ojcem S. K. . Oskarżony N. K. podczas interwencji w obecności funkcjonariuszy policji w dalszym ciągu kłócił się z siostrą W. K. i ojcem S. K. o jakieś sprawy majątkowe . Oskarżony N. K. mówił w sposób bełkotliwy i wyczuwalna była od niego silna woń alkoholu , był ubrany tylko w spodnie , a na klatce piersiowej , jednej z dłoni i na głowie widoczne były u niego liczne ślady rozcięcia naskórka, a na jego ciele widoczna była krew . Po chwili na miejsce przyjechała wezwana wcześniej przez W. K. karetka pogotowia. Oskarżony N. K. cały czas zachowywał się agresywnie i odmówił udzielenia mu jakiegokolwiek pomocy medycznej przez załogę karetki pogotowia . Wobec agresywnego zachowania oskarżonego N. K. wobec załogi karetki pogotowia st. sierż. A. B. i sierż. M. P. wezwali oskarżonego do zachowania zgodnego z prawem . Jednak oskarżonym N. K. skierował swoją agresję w kierunku interweniujących policjantów i zaczął uderzać ręką w daszek czapki sierż. M. P. a st. sierż. A. B. uderzył otwartą ręką w głowę , w lewą jej część w okolice ucha . Następnie oskarżony N. K. zaczął odpychać st. sierż. A. B. uderzając go w klatkę . Ponadto oskarżonym N. K. zaczął wyzywać st. sierż. A. B. i sierż. M. P. słowami wulgarnymi : „(...)” . Wobec powyższego st. sierż. A. B. i sierż. M. P. poinformowali oskarżonego N. K. że jest zatrzymany w związku ze znieważeniem i naruszeniem nietykalności cielesnej funkcjonariuszy publicznych . Oskarżony N. K. wybiegł wtedy z domu . Następnie oskarżony N. K. został zatrzymany na posesji przy ul. (...) przez st. sierż. A. B. i sierż. M. P. i partol policji z KPP w L. . Oskarżony N. K. został przewieziony do KPP w L. i poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem I badanie 0,84 mg/l , II badanie 0,80 alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 4) .

W wyniku działania oskarżonego N. K. st. sierż. A. B. i sierż. M. P. nie odnieśli żadnych obrażeń.

N. K. ma ukończone 27 lat, jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu , pracuje i uzyskuje dochód w wysokości 2000 zł , był wielokrotnie karany (k. 75-76) , nie był leczony psychiatrycznie był leczony odwykowo .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : wyjaśnień oskarżonego N. K. (k. 28-29 i k. 71) , zeznań świadków: A. B. (k. 8 i k. 78) i M. P. (k. 13 i k. 71-72) oraz dokumentów w postaci : notatki urzędowej (k. 1) , protokołu zatrzymania osoby (k. 2) , protokołu użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego ze świadectwem wzorcowania (k. 4- 5) , karta karna (k. 20-21, k. 62, k. 75-76) , danych osobo – poznawczych (k. 30) , stwierdzenia tożsamości (k. 31) , sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 49) , sprawozdania z badania krwi (k. 55) i protokołu pobierania krwi (k. 56) .

Oskarżony N. K. stanął pod zarzutami , iż :

1. w dniu 25 lutego 2018 roku w msc. O. gm. W. woj. (...) dokonał naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji st. sierż. A. B. i sierż. M. P. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych poprzez ich uderzenie i popychanie,

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.

2. w dniu 25 lutego 2018 roku w msc. O. gm. W. woj. (...) dokonał znieważenia funkcjonariuszy Policji st. sierż. A. B. i sierż. M. P. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych poprzez wyzywanie ich słowami wulgarnymi,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

Oskarżony N. K. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 28 i k. 71) . Oskarżony N. K. w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił iż w dniu zdarzenia spożywał alkohol a następnie doszło do sprzeczki ale nie pamięta z kim . Potem przyjechali Policjanci i pamięta że wyzywał policjantów i ich uderzył (k. 28-29) . Natomiast na rozprawie przed Sądem oskarżony N. K.

odmówił składania wyjaśnień i potwierdził swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Ponadto oskarżony N. K. wskazał iż na Komisariacie Policji w J. złożył pismo w którym przeprosił pokrzywdzonych (k. 71).

Sąd dał w całości wiarę wyjaśnieniom oskarżonego N. K. w zakresie jakim przyznał do popełnienia zarzucanych mu czynów i opisał przebieg tego zdarzenia . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego N. K. są jasne, dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : A. B. (k. 8 i k. 78) i M. P. (k. 13 i k. 71-72) w zakresie jakim Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków oraz dokumentami w postaci : notatki urzędowej (k. 1) , protokołu zatrzymania osoby (k. 2) , protokołu użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego ze świadectwem wzorcowania (k. 4 - 5) , stwierdzenia tożsamości (k. 31) , sprawozdania z badania krwi (k. 55) i protokołu pobierania krwi (k. 56) .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków : A. B. i M. P. jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadków A. B. (k. 8 i k. 78) i M. P. (k. 13 i k. 71-72) funkcjonariuszy Policji z KP w J. wynika jaki przebieg miała interwencja w dniu w dniu 25 lutego 2018 r. w O. , przy ul. (...). Z zeznań tych świadków wynika iż w nocy z 24 na 25 lutego 2018 r. około godziny 00:00 z polecenia oficera dyżurnego z KP w W. udali się do O. na ul. (...), gdzie miał znajdować się mężczyzna awanturujący się z rodziną i posiadający zakrwawioną rękę . Po przybyciu na miejsce zgłaszająca interwencje W. K. poinformowała ich że jej brat oskarżony N. K. dokonał samookaleczenia tnąc się nożem. Z dalszych zeznań świadków A. B. i M. P. wynika iż oskarżony N. K. w ich obecności kłócił się z siostrą W. K. i ojcem S. K. o jakieś sprawy majątkowe . Oskarżony N. K. mówił w sposób bełkotliwy i wyczuwalna była od niego silna woń alkoholu , był ubrany tylko w spodnie , na klatce piersiowej , jednej z dłoni i na głowie widoczne były u niego liczne ślady rozcięcia naskórka, a na jego ciele widoczna była krew . Po chwili na miejsce przyjechała karetka pogotowia. Świadkowie A. B. i M. P. w swoich dalszych zeznaniach wskazali iż oskarżony N. K. zachowywał się agresywnie i odmówił udzielenia mu jakiegokolwiek pomocy medycznej . W pewnym momencie oskarżony N. K. zaczął uderzać ręką w daszek czapki M. P. a A. B. uderzył otwartą ręką w głowę , w lewą jej część w okolice ucha . Następnie oskarżony N. K. zaczął odpychać A. B. i wyzywać go oraz M. P. słowami : „(...)” . Z dalszych zeznań świadków A. B. i M. P. wynika iż poinformowali oskarżonego N. K. że jest zatrzymany w związku ze znieważeniem i naruszeniem nietykalności cielesnej funkcjonariuszy publicznych . Oskarżony N. K. wybiegł wtedy z domu i został zatrzymany na posesji przy ul. (...) przez nich i partol policji z KPP w L. . Następnie oskarżony N. K. został przewieziony do KPP w L. i poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem 0,84 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu .

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 222 § 1 k.k. stanowi , iż karze podlega , kto, narusza nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Rodzajowym przedmiotem ochrony art. 222 § 1 k.k. jest prawidłowa i niezakłócona działalność organów państwowych i samorządu terytorialnego oraz ich funkcjonariuszy. Ochrona ta obejmuje organy i instytucje należące do władz ustawodawczych,

wykonawczych i wymiaru sprawiedliwości. Przepis art. 222 § 1 k.k. penalizuje naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Jest to typ kwalifikowany w stosunku do określonego w art. 217 k.k. przestępstwa naruszenia nietykalności człowieka, przy czym zaostrenie odpowiedzialności następuje ze względu na związek naruszenia nietykalności funkcjonariusza z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych. Należy zauważyć iż przepis artykułu 217 § 1 k.k. określa odpowiedzialność karną za przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej człowieka. W jego opisie ustawodawca eksponuje uderzenie, przez co należy rozumieć każde gwałtowne działanie skierowane na ciało człowieka (zadanie ciosu, kopnięcie, szarpanie za włosy itp.), a ponadto wskazuje na naruszenie nietykalności w inny sposób (np. oplucie, oblanie nieczystościami). Przepis z art. 217 k.k. ma charakter materialny, przy czym przez skutek należy rozumieć naruszenie integralności cielesnej, które wiąże się z uczuciem przykrości, bólu, poniżenia, a może także pozostawić nieznaczące ślady na ciele (sińce, zadrapania lub obrzęk). W razie spowodowania uszczerbku na zdrowiu określonego w art. 156 k.k. lub 157 k.k. (ciężki, średni i lekki uszczerbek), odpowiedzialność za naruszenie nietykalności cielesnej jest wyłączona w myśl zasady konsumpcji. Strona podmiotowa przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej polega na umyślności w obu jej formach, tj. zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego. (za Komentarz do art.217 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks Karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.)

Naruszenie nietykalności funkcjonariusza jest przestępstwem umyślnym, przy czym do zastosowania przepisu art. 222 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie, że sprawca obejmował swoją świadomością, iż jego działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu lub osobie do pomocy mu przybranej oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych. Dla bytu omawianego przestępstwa nie jest natomiast istotny rodzaj motywu kierującego sprawcą. Do znamion strony przedmiotowej omawianego występku należy naruszenie nietykalności funkcjonariusza podczas lub w związku z wykonywaniem jego obowiązków służbowych. Tak więc czyn może być popełniony tylko w związku lub podczas pełnienia przez funkcjonariusza (ewentualnie także osobę przybraną) obowiązków służbowych (za Komentarz do art. 222 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks Karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd.)

W powyższej sprawie oskarżony N. K. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 222 § 1 k.k. opisanego w pkt 1 zarzutów aktu oskarżenia gdyż w dniu 25 lutego 2018 roku w miejscowości O. gm. W. woj. (...) dokonał naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariuszy Policji st. sierż. A. B. i sierż. M. P. poprzez ich uderzenie i popychanie, podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych. Oskarżony N. K. obejmował swoją świadomością, iż jej działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszom publicznym jakim są policjanci zgodnie z treścią art. 115 § 13 pkt. 7 k.k. oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariuszy obowiązków służbowych . Należy zauważyć że czas pełnienia obowiązków nie jest określony godzinami pracy, lecz pełnieniem zadań. Dlatego wypełnia znamiona omawianego czynu przez naruszenie nietykalności funkcjonariusza publicznego wykonującego zadania po upływie godzin urzędowania. Istnieje domniemanie, że funkcjonariusz przebywający w instytucji, w której jest zatrudniony, pełni obowiązki służbowe (za Komentarz do art. 222 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks Karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd.). Przedmiotową interwencję przeprowadzali umundurowani funkcjonariusze Policji poruszający się oznakowanym radiowozem policyjnym .

Naruszenie nietykalności cielesnej przez oskarżonego N. K. jak to zostało wskazane wyżej polegało na tym że oskarżony N. K. podczas tej interwencji uderzał ręką w daszek czapki sierż. M. P. a st. sierż. A. B. uderzył otwartą ręką w głowę , w lewą jej część w okolice ucha , ponadto oskarżony N. K. odpychał st. sierż. A. B. uderzając go w klatkę . Należy jednak zauważyć iż naruszeniem nietykalności cielesnej zdaje się być każde bezprawne dotknięcie innej osoby czy inny krzywdzący kontakt. Wchodzą tu w grę wszelkie kontakty fizyczne, które są obraźliwe, kłopotliwe czy po prostu niepożądane. Naruszenie nietykalności cielesnej nie musi łączyć się z wywołaniem bólu, jednakże musi być ono fizyczne, tzn. atak musi napotkać ciało pokrzywdzonego, z tym że dla dokonania przestępstwa jest rzeczą obojętną, czy sprawca dotyka ofiary fizycznie (za Komentarz do art. 217 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks Karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd.).

Podczas przedmiotowego zdarzenia pokrzywdzeni st. sierż. A. B. i sierż. M. P. nie odnieśli żadnych obrażeń. Fakt ten potwierdzają dowody w postaci: notatki urzędowej (k. 1), protokołu zatrzymania osoby (k. 2), protokołu użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego ze świadectwem wzorcowania (k. 4 - 5), stwierdzenia tożsamości (k. 31), sprawozdania z badania krwi (k. 55) i protokołu pobierania krwi (k. 56), zeznania świadków A. B. (k. 8 i k. 78) i M. P. (k. 13 i k. 71-72) którzy opisali przebieg tej interwencji, jak i wyjaśnienia oskarżonego N. K. w których opisał swoje zachowanie wobec interweniujących funkcjonariuszy Policji (k. 28-29). Należy wskazać iż oskarżony N. K. przyznał się do popełnienia czynu opisanego w pkt. 1 zarzutów (k. 28-29 i k. 71).

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego N. K. co do popełnienia przez niego czynu z art. 222 § 1 k.k. opisanego w punkcie 1 zarzutów w nie budzą wątpliwości.

Przepis art. 226 § 1 k.k. stanowi, iż karze podlega, kto, znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Rodzajowym przedmiotem ochrony we wskazanym przepisie jest prawidłowa i niezakłócona działalność organów państwowych i samorządu terytorialnego oraz ich funkcjonariuszy. Ochrona ta obejmuje organy i instytucje należące do władz ustawodawczych, wykonawczych i wymiaru sprawiedliwości. Określone w art. 226 § 1 k.k. przestępstwo znieważenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych jest typem szczególnym (kwalifikowanym) w stosunku do przestępstwa znieważenia człowieka (art. 216 k.k.). Zaostrzenie karalności wiąże się z tym, iż omawiane przestępstwo godzi nie tylko w godność osobistą funkcjonariusza, lecz pośrednio także w poszanowanie reprezentowanej przez niego instytucji. Użytemu w art. 226 § 1 k.k. określeniu „znieważa” należy nadawać taką samą treść, jak przy wykładni ogólnego typu przestępstwa znieważenia. Jeżeli zniewaga wiąże się z naruszeniem nietykalności cielesnej (np. oplucie, popychanie, oblanie wodą itp.), czyn wymaga kumulatywnej kwalifikacji na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. (za Komentarz do art. 226 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.) Znamiona typu czynu zabronionego określonego w art. 226 § 1 k.k. może zrealizować każdy. Jest to przestępstwa powszechne. Przedmiotem czynności wykonawczej typu czynu zabronionego określonego w art. 226 § 1 k.k. jest znieważenie funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych (za Komentarz do art. 226 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Ćwiąkański, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II.).

Natomiast przepis art. 216 § 1 k.k. nie precyzuje sposobów zachowania się sprawcy, używając ogólnego określenia „znieważa”. Ze względu na przedmiot ochrony, jakim jest godność człowieka, za zniewagę uważa się zachowanie uwłaczające godności, wyrażające lekceważenie lub pogardę. O tym czy zachowanie to ma charakter znieważający, decydują dominujące w społeczeństwie oceny i normy obyczajowe. Najczęściej zniewaga ma formę wypowiedzi słownej (użycia słów wulgarnych, epitetów), może być też wyrażona w piśmie lub za pomocą wizerunku (np. list o obraźliwej treści, karykatura) albo obraźliwym gestem demonstrującym pogardę dla danej osoby. Przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. można się dopuścić jedynie w formie działania, a nie zaniechania. Zniewaga niewątpliwie jest przestępstwem formalnym. Do jego dokonania nie jest bowiem wymagany żaden konkretny skutek, w szczególności by adresat znieważającej wypowiedzi poczuł się dotknięty w swej godności albo by znieważające pismo dotarło do niego. Należy zauważyć iż w art. 216 § 1 k.k. ustawodawca określa sytuacje, w których można się dopuścić zniewagi. Może więc ona nastąpić w obecności pokrzywdzonego (zniewaga bezpośrednia), a w wypadku znieważających wypowiedzi uczynionych pod nieobecność pokrzywdzonego (a więc zaocznie), warunkiem karalności jest działanie publiczne (np. w czasopiśmie, na zebraniu) albo w zamiarze, aby treść zniewagi dotarła do pokrzywdzonego (np. drogą korespondencji, za pośrednictwem osoby trzeciej). Oznacza to, że bez działania w takim zamiarze niepubliczne znieważające wypowiedzi formułowane pod nieobecność ich adresata nie wypełniają znamion przestępstwa. (za Komentarz do art.216 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.).

W powyższej sprawie oskarżony N. K. wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 226 § 1 k.k. odnośnie czynu wskazanego w pkt. 2 zarzutów. Oskarżony N. K. w dniu 25 lutego 2018 roku w miejscowości

O. , gm. W. woj. (...) dokonał znieważenia funkcjonariuszy Policji st. sierż. A. B. i sierż. M. P. poprzez wyzywanie ich słowami wulgarnymi podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych . Oskarżony N. K. obejmował swoją świadomością, iż jego działanie skierowane jest przeciwko funkcjonariuszowi publicznemu jakim jest policjant zgodnie z treścią art. 115 § 13 pkt. 7 k.k. oraz że ma ono związek z pełnieniem przez funkcjonariusza obowiązków służbowych .

Znieważenie przez oskarżonego N. K. funkcjonariuszy Policji st.sierż. A. B. i sierż. M. P. jak to zostało wskazane wyżej polegało na tym że oskarżony N. K. podczas tej interwencji wyzywał st. sierż. A. B. i sierż. M. P. słowami wulgarnymi : „(...)” . Zniewagi te miały charakter bezpośredni, gdyż następowały w obecności pokrzywdzonych st. sierż. A. B. i sierż. M. P.. Niewątpliwym jest iż słowa wulgarne których użył oskarżony w stosunku do sierż. A. B. i sierż. M. P. miały charakter znieważający, mając na uwadze dominujące w społeczeństwie oceny i normy obyczajowe. Należy również zauważyć iż zniewaga niewątpliwie jest przestępstwem formalnym. Do jego dokonania nie jest bowiem wymagany żaden konkretny skutek, w szczególności by adresat znieważającej wypowiedzi poczuł się dotknięty w swej godności. Fakt ten potwierdzają dowody w postaci notatki urzędowej (k. 1) , protokołu zatrzymania osoby (k. 2) , protokołu użycia urządzenia kontrolno - pomiarowego ze świadectwem wzorcowania (k. 4 - 5) , stwierdzenia tożsamości (k. 31) , sprawozdania z badania krwi (k. 55) i protokołu pobierania krwi (k. 56) , zeznania świadków : A. B. (k. 8 i k. 78) i M. P. (k. 13 i k. 71-72) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę , jak i wyjaśnień oskarżonego N. K. (k. 28-29) . Należy wskazać iż oskarżony N. K. przyznał się do popełnienia czynu opisanego w pkt. 2 zarzutów (k. 28-29 i k. 71) .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego N. K. co do popełnienia przez niego czynu z art. 226 § 1 k.k. opisanego w pkt. 2 zarzutów u w nie budzą wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu N. K. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące. Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego N. K. czynów przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonych dobra oraz okoliczności działania oskarżonego. Oskarżony N. K. naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest prawo do niezakłóconej działalności organów państwowych i samorządu terytorialnego oraz ich funkcjonariuszy. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał również fakt , iż oskarżony N. K. był wielokrotnie karany (k. 75-76) .

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia żadnych okoliczności łagodzących wobec oskarżonego N. K. .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu N. K. : za czyn opisany w pkt. 1 zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności , za czyn opisany w pkt. 2 zarzutów stanowiący przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności .

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego N. K. karę łączną biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie 1 i 2 wyroku i wymierza oskarżonemu N. K. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Orzeczona wobec oskarżonego N. K. kara łączna 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. Na wymiar kary miał wpływ sposób działania oskarżonego N. K. podczas popełnienia zarzucanych mu czynów . Ponadto oskarżony N. K. był już wielokrotnie karany w tym na kary pozbawienia wolności (k. 75 - 76) , co miało wpływ na wymiar kary pozbawienia wolności. Wobec treści art. 69 § 1 i 2 k.k. w niniejszej sprawie można było wymierzyć oskarżonemu N. K. tylko bezwzględną karę pozbawienia wolności . Należy zauważyć iż tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności może skłonić oskarżonego N. K. do refleksji nad swoim zachowaniem i powstrzymać go od popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw. Kara ta winna spełnić przede wszystkim wobec oskarżonego N. K. funkcję represyjną .

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego N. K. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę jego sytuację majątkową .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.